

Femeia creștină înaintea Domnului

Traducere din limba rusă
Gheorghică Ciocoi

EDITURA DE SUFLET
București

Cuvânt înainte

Creștinismul a recunoscut și a afirmat întotdeauna însemnătatea și drepturile femeii. Acest lucru este arătat, întâi de toate, de atitudinea Domnului Iisus Hristos Însuși și a ucenicilor Săi față de femeie. Exemplele evanghelice despre atitudinea Mântuitorului față de femeie arată în chip limpede înalta cinstire pe care o acorda Domnul femeii.

Atitudinea Lui față de femeie a fost mereu plină de luare-aminte și de blândețe, ca să nu mai vorbim de curăția fără seamăn a acestor legături. Mântuitorul a arătat că, dacă cineva are nevoie în mod aparte de ajutorul și de ocrotirea Lui, aceasta era fără doar și poate femeia, care până atunci fusese respinsă și înjosită.

Domnul a vădit în multe rânduri că femeia deține desăvârșirea firii omenești. Adeseori, vorbind cu femeile, El le-a recunoscut însușirea de a înțelege și de a asimila unele

adevăruri înalte, ce nu erau ușor de înțeles chiar de către apostoli. Iisus Hristos a dezvăluit adeseori cât de sinceră și de profundă poate fi credința unei femei, cât de arzătoare este dragostea ei, cât de puternic și de curat este devotamentul ei pentru tot ceea ce este măreț și sfânt. Fiecare mișcare a Mântuitorului în raportarea Lui la femeie a fost menită să confirme, să aducă mărturie întregii lumi, despre demnitatea femeii și distrugerea lanțurilor sclaviei, despre înstrăinarea întru care femeia se aflase până atunci.

Potrivit Evangheliei, femeia suferindă a aflat întotdeauna în Mântuitorul Iisus Hristos o compătimire profundă și disponibilitatea deplină de a fi ajutată. În cazul dat, ea nu numai că nu s-a umilit în fața unui bărbat, ci, dimpotrivă, a avut parte de întâietate.

Mântuitorul a arătat adeseori o osebită prețuire pentru femeie, oferindu-Se în chip vădit să o ajute, folosind cele mai blânde cuvinte și slăvindu-i credința și celelalte însușiri morale. Relatările din Evanghelie confirmă pe deplin aceasta...

A.H. Nadejdin

Atitudinea Mântuitorului Iisus Hristos față de femeie

Când Mântuitorul a venit în casa Sfântului Apostol Petru, a găsit-o pe soacra lui bolnavă, suferind de friguri. Domnul S-a aplecat cu osebită atenție asupra bolii ei și nu a dat înapoi în a-i acorda ajutorul Său dumnezeiesc (vezi *Matei* 8, 14).

Într-o zi, pe drum către orașul Nain, Iisus a întâlnit un cortegiu funerar. Era dus către mormânt un tânăr, singurul fiu al mamei sale văduve, care mergea în spatele sicriului înlăcrimată. Nu se aștepta la vreo mângâiere întru nefericirea ei. Învățătorii poporului – fariseii în cea mai mare parte – le asuprau pe văduve (vezi *Matei* 23, 14; *Marcu* 12, 40). Lui Hristos I s-a făcut milă de ea. O roagă să nu mai plângă, apoi, înviindu-l în chip minunat pe fiul ei drag, îl dă mamei sale nedumescrite și fericite, pline de teamă față de Mântuitorul (vezi *Luca* 7, 11-7).

S-a întâmplat, de asemenea, ca Iisus să Se afle în sinagogă într-o zi de sabat și să învețe. Aici era o femeie cuprinsă de optsprezece ani de o boală groaznică, era gârbovă, fără putința de a se îndrepta. Luând aminte la bolnavă, Mântuitorul a chemat-o și, punându-și mâinile peste ea, a izbăvit-o de suferință. Aceasta, îndreptându-se, a început să-L slăvească pe Dumnezeu. Pe fariseul conducător al sinagogii, un adept strict al Legii, mila față de femeie într-o zi de sabat l-a făcut să se poarte cu asprime, cerându-i să vină să se tămăduiască într-o altă zi decât sâmbăta. Mântuitorul l-a muștrat pe fariseu pentru o asemenea indiferență față de o femeie suferindă. „Fățarnicilor! Fiecare dintre voi nu dezleagă, oare, sâmbăta boul său sau asinul de la iesle, și nu-l duce să-l adape? Dar aceasta, fiică a lui Avraam fiind, pe care a legat-o satana, iată de optsprezece ani, nu se cuvea, oare, să fie dezlegată de legătura aceasta, în ziua sâmbetei?” (*Luca* 13, 15-16).

Altă dată, când Hristos a trecut printr-o mulțime de oameni, o femeie, care suferise din pricina scurgerii de sânge timp de doisprezece ani și-și cheltuisese zadarnic întreaga avere cu medicii, auzind despre puterea ieșită din comun a Domnului, s-a apropiat pe nesimțite de El, nădăjduind că va scăpa de boală doar prin atingerea de hainele Lui.

Credința femeii nu a înșelat-o: curgerea de sânge s-a oprit, și ea s-a făcut sănătoasă. Hristos nu a vrut să lase credința femeii necunoscută, ci a mărturisit-o tuturor spre vrednicia ei. Când El a întrebat: „Cine s-a atins de Mine?”, femeia, înspăimântată, a căzut înaintea Lui mărturisind în fața mulțimii motivul pentru care s-a atins. El a încurajat-o cu blândețe: „Îndrăznește, fiică, credința ta te-a mântuit” (*Matei 9, 22*). A făcut-o să mărturisească nu pentru a o vădi, ci pentru a o slăvi, căci credința ei adâncă putea sluji drept pildă multora. Conducătorul sinagogii, de exemplu, care a cerut lui Hristos vindecarea fiicei sale, a putut învăța de la această femeie: el nu era atât de tare în credință, încât să nu se clatine, când a auzit de la un trimis din casa lui că fiica sa murise și că nu mai este nevoie să-L supere pe Învățător. Mântuitorul a venit în casa lui, unde se adunaseră de acum mulțime de bocitori și de muzicanți, pregătindu-se pentru trista ceremonie de înmormântare. În mijlocul plânsului obștesc și al nedumeririi, Iisus, după ce a dat oamenii afară din cameră, a luat pe fiica moartă a lui Iair de mână și a deșteptat-o cu un cuvânt blând, părintesc: „Fiică, ție zic, scoală-te!” (*Marcu 5, 41*).

Într-un alt rând, Mântuitorul Iisus Hristos trecea prin hotarele Tirului și ale Sidonului. Și iată o femeie canaaneancă ie-

șind din acele hotare. Aceasta a strigat: „Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fica mea este rău chinuită de demon” (*Mattei* 15, 22). Împrejurarea este memorabilă. În timp ce evreii cărora le era pregătită întâi Împărăția lui Dumnezeu nu credeau în El și-L ocoleau, o femeie păgână se grăbește către Hristos, Îl mărturisește deschis ca fiind Mesia, Fiul lui David, după credința evreilor, și Îi cere îndurare. Ca biată mamă, era greu să vadă cumplita suferință a ficei sale, ce cădea la pământ inconștientă.

La început, Iisus nu i-a răspuns canaanencei, iar ucenicii, tulburați de femeia care striga, L-au rugat să-i dea drumul, ca să nu mai facă zarvă. Ucenicii s-au purtat disprețuitor cu femeia. Nu bănuiau că, dincolo de cuvintele ei, după cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „era tănuit strigătul puternic al unui suflet cu o credință nespusă”. Ei nu au simțit că Hristos părea că nu-i acorda vreo atenție, doar pentru a-i vădi înălțimea morală. Femeia aparținea unui popor care, potrivit legii iudaice, era considerat de neatins, de disprețuit, necurat, și de care trebuia să stai departe (vezi *Deuteronomul* 7, 3). Mântuitorul nu vrea să încalce vădit legea și să fie o ispită pentru evrei. De aceea nu dă atenție femeii. Dar, la cererea ucenicilor de a o lăsa să plece, răspunde după modul de gândi-

re evreiesc: „Nu sunt trimis decât către oile cele pierdute ale casei lui Israel” (*Matei* 15, 24). Totuși, femeia nu s-a îndepărtat și nu s-a oprit din rugăciunea ei. S-a închinat la picioarele Lui și L-a rugat să o elibereze pe fiica sa de demon. I-a cerut ajutorul. Nu s-a tulburat de răspunsul aspru al Domnului, îndreptat către un scop înalt, și la cuvântul Lui: „Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor” (*Matei* 15, 26), a răspuns: „Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din fărâmiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (*Matei* 15, 27).

Femeia canaaneancă exprimă credința în binefacerile mântuitoare ale lui Hristos pentru toți oamenii, deși ele erau desemnate întâi de toate pentru fiii lui Israel. Domnul îi va încerca credința și trăinicia rugăciunii. Mai apoi, Mântuitorul a lăudat-o și a liniștit-o. „Dacă ar fi primit îndată ceea ce ar fi cerut”, înseamnă Sfântul Ioan Gură de Aur, „ar fi plecat grabnic și nimeni nu ar fi văzut comoara ei”. Să ia aminte la aceasta cei care se roagă! Părea a fi auzit și înțeles pe deplin învățătura Mântuitorului Iisus Hristos despre rugăciune (vezi *Matei* 7, 7). Mai mult, ea părea să fi auzit și alte cuvinte ale lui Hristos: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă vatămă și